

Arrest

nr. 139 680 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2014 met refertenummer REGUL X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat Mr. A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 februari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn minderjarige dochter die Nederlands staatsburger is.

1.2. Op 2 april 2014 gaf verzoeker te kennen afstand te willen doen van de in punt 1.1 vermelde aanvraag.

1.3. Verzoeker diende op 2 april 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) trof op 1 oktober 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 2 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.04.2014 werd ingediend door:

Naam: G.(...)

Voornaam: A.(...)

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 02.11.2007 veroordeeld door het Gerechtshof van 's Hertogenbosch tot een gevangenisstraf van 29 maanden met een probatie van 2 jaar en een opschorting van 6 maanden wegens opzettelijk handelen in strijd met artikel 2, artikel 3, artikel 10 en artikel 11 van de Opiumwet (drugsdelicten). Dit vonnis werd onherroepelijk op 16.02.2010. Op basis van deze veroordeling werd betrokkene ongewenst verklaard in Nederland.

Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde, de openbare veiligheid als het fundamenteel belang van de samenleving.

Immers, de 'georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties'. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de 'illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer)- Betrokkene heeft nooit enig duurzaam verblijfsrecht in het Rijk gehad. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene en dienst echtgenote beiden van Marokkaanse afkomst zijn, hetgeen de verderzetting van hun privé-en familielevens van betrokkenen in Marokko in voortkomend geval zal vergemakkelijken.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde

doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gelet op wat vooraf gaat is het niet kennelijk onredelijk dat het plegen van drugsmisdrijven, zijnde een persoonlijke keuze van betrokkene, zwaarder doorwegen dan de particuliere belangen die betrokkene in het kader van artikel 8 E.V.R.M. kan laten gelden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"De aanvraag van de heer G.(...) werd geweigerd op grond van een veroordeling van 02/11/2007 door het Gerechtshof van 's Hertogenbosch. Hier werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 29 maanden met een probatie van 2 jaar en een opschorting van 6 maanden.

Artikel 43 Vw. stelt inzake de weigering van de binnenkomst en verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden dat dit slechts mogelijk is om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

"1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; (...)"

(...)

Verwerende partij motiveert haar beslissing dd. 01/10/2014 zoals hoger beschreven slechts op grond van het gegeven dat verzoeker in het verleden veroordeeld werd te Nederland en dientengevolge een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij dient echter aan te tonen dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving. Verwerende partij dient deze bedreiging tevens te motiveren. Voorts voorziet artikel 43 Vw. in de inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, waardoor er rekening gehouden dient te worden met de duur van het verblijf van verzoeker, zijn sociale en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en de mate waarin hij nog binding heeft met zijn land van herkomst. Bovendien mogen motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet worden aangevoerd.

Uw Raad stelde in het verleden reeds dat "le refus du séjour à un étranger C.E. et, par assimilation aux membres de la famille d'un Belge, pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, doit respecter les limites selon lesquelles les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et la seule existence de condamnations pénales ne peut automatiquement les motiver. " (vrije vertaling : de weigering van een verblijf van een burger van de Unie, analoog tevens de familieleden van een Belg, om redenen van openbare orde of openbare veiligheid moeten de grenzen respecteren dat de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend gebaseerd dienen te zijn op het persoonlijke gedrag van het individu. Het loutere bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan dit niet motiveren.) (RW, 17 november 2009, nr. 34 251)

Dit werd achteraf nogmaals bevestigd door de stelling dat "ingevolge artikel 43 van de Vreemdelingenwet (...) het loutere feit van een strafrechtelijke veroordeling inderdaad niet automatisch aanleiding [geeft] tot een weigering van de machtiging tot verblijf De gemachtigde dient integendeel bij het nemen van een zodanige beslissing, elk geval afzonderlijk te onderzoeken op grond van het 'persoonlijk gedrag' van de betrokken vreemdeling en de beslissing dient evenredig te zijn, terwijl er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging aanwezig moet zijn. Die bepalingen betekenen evenwel niet dat de gemachtigde geen aanvraag tot verblijf zou kunnen weigeren die hij afleidt uit een strafrechtelijke veroordeling die door de vreemdeling opgelopen werd, waarbij hij rekening houdt met de aard van het gepleegde misdrijf en de maatschappelijke gevolgen ervan, alsmede met de actuele dreiging." (RW, 7 december 2010, nr. 52 575)

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd hieromtrent meer uitleg gevraagd over het artikel 43 Vw. aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

"Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU- onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individueel geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten. (...)"(www.senate.be/publications-publicatielijst Belgische Senaat Handelingen; RW, 14 juli 2009, nr. 29 861)

Hieruit kan derhalve worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen. In de voorliggende zaak is het enige nuttige element dat de verwerende partij aanhaalt het feit dat de heer G.(...) in het verleden werd veroordeeld, doch zijn er voor het overige geen elementen die wijzen op persoonlijk gedrag in hoofde van verzoeker dat een bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid.

"Stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten heeft te motiveren of uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een -persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Blijkens het administratief dossier werd dit ook niet nagegaan. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt met andere woorden of het gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. " (RW, 7 december 2010, nr. 52.575)

Het is derhalve van belang of de vreemdeling op het moment van de bestreden beslissing, met name 01/10/2014, nog steeds een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde opleverde. Deze actualiteitstoets werd echter niet gedaan door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde, de openbare veiligheid als het fundamenteel belang van de samenleving." Hierop volgt een uittreksel uit een beslissing van het Hof van Justitie dd. 23/11/2010 (nr. C-145/09, Duitsland/Tsakouridis) waaruit blijkt dat drugshandel inderdaad een bedreiging kan vormen voor de openbare orde en veiligheid. Dit laatste uittreksel staat los van het individuele geval van de heer G.(...) en houdt slechts verband met een algemene preventieve motivering, hetgeen volgens artikel 43 van de vreemdelingenwet niet mag worden aangevoerd."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoeker diende op 2 april 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

2.5. In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar artikel 43 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

2.6. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de veroordeling die verzoeker opliep op 2 november 2007 wegens drugsgerelateerde feiten die op 16 februari 2010 onherroepelijk werd. Deze veroordeling gaf aanleiding tot een ongewenstverklaring in Nederland. In de beslissing wordt erop gewezen dat feiten die als georganiseerde drugscriminaliteit gekwalificeerd worden, volgens Europese rechtspraak onder ernstige redenen van openbare orde en veiligheid vallen. Verzoeker stelt in wezen in zijn middel dat er onvoldoende werd gemotiveerd waarom hij thans nog een *“actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”* zou vormen, zoals vereist door artikel 43 van de vreemdelingenwet. Er kunnen in de beslissing weliswaar elementen worden gevonden aangaande de aard en de ernst van de feiten, doch verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar hij oppert dat de *“actualiteitstoets (...) niet (werd) gedaan door de verwerende partij”*.

2.7. Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EU van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat bij de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn in het bijzonder een afweging dient plaats te vinden tussen enerzijds het uitzonderlijk karakter van de dreiging van aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene, die ‘actueel’ moet worden beoordeeld, d.w.z. ten tijde van het verwijderingsbesluit (cf. HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, § § 77-79), afgemeten aan met name de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar (HvJ, 27 oktober 1977, Bouchereau, § 29),

2.8. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij haar beslissing als volgt te rechtvaardigen:

“In antwoord op de inhoudelijke kritiek van verzoekende partij, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen. De in casu bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds werd veroordeeld door het Gerechtshof van ‘s-Hertogenbosch tot een gevangenisstraf van 29 maanden wegens opzettelijk handelen in drugs.

Verweerder laat gelden dat dient te worden benadrukt dat dergelijke drugsdelicten een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om verzoekende partij uit te sluiten van de gunst van de regularisatie, nu duidelijk blijkt dat verzoekende partij strafbare feiten heeft gepleegd die indruisen tegen de openbare orde.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het persoonlijk bedrag van de betrokken vreemdeling, laat verweerder gelden dat de beschouwingen iedere feitelijke grondslag missen.

Het weze immers benadrukt dat dergelijke drugsfeiten reeds op een afdoende wijze aantonen dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Uit de motivering van de in casu bestreden beslissing valt duidelijk af te leiden welke weerslag drugsfeiten hebben op de samenleving hebben.

De loutere verwijzing naar de veroordeling dient dan ook enkel en alleen te worden aanzien als een bevestiging van het laakbaar persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, en kan geenszins een nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing rechtvaardigen.

Immers, het gegeven dat een verwijzing naar een veroordeling niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren, neemt niet weg dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie hiernaar mag verwijzen om aan te tonen dat het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Verzoekende partij lijkt ook de ernst van de feiten ook niet te betwisten in haar verzoekschrift.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie enkel vage en theoretische beschouwingen uit, als zou er geen onderzoek zijn gevoerd naar het actuele gevaar van verzoekende partij. Ter ondersteuning verwijst verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Los van het feit dat aan de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentenwerking wordt toegekend, laat verweerder gelden dat het actuele gevaar geen meerdere veroordelingen vereist, noch recente veroordelingen.

De beoordeling van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij kan zich aldus beperken tot een feit, in casu een zwaarwichtig feit.”

2.9. De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota wederom ingaat op de laakbare aard en de ernst van druggerelateerde criminaliteit, maar er niet in slaagt concreet aan te duiden uit welk element in de bestreden beslissing kan worden opgemaakt dat verzoeker thans een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen, beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Er is geen sprake van een afweging zoals vereist door de jurisprudentie van het Hof van Justitie dienaangaande. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij mee dat de actualiteit niet vereist dat er meerdere veroordelingen of recente veroordelingen zouden zijn. Daargelaten de vraag of deze overweging pertinent is, kan er omtrent de verhouding tussen de éénmalige veroordeling uit 2007 en de actuele bedreiging voor de samenleving niets in de bestreden beslissing worden teruggevonden.

2.10. Er is sprake van een miskening van de motiveringsplicht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een bespreking van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging aanleiding kan geven, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN